

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania T. [...] S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
z udziałem L. [...] spółki z o.o. w W.
oraz ubezpieczonych E. K., B. O.-P., D. D., J. O.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 lutego 2022 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 kwietnia 2021 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, [...] Oddział w W. na rzecz odwołującej się T. [...] S.A. w W. kwotę 480 (czterysta osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 7 grudnia 2015 r. i z dnia 8 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. stwierdził, że: J. O., D. D., E. K. i B. O.-P. podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. [...] S.A. z siedzibą w W. (T. [...] S.A.) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. "do nadal".

Wyrokiem z dnia 29 października 2018 r., XIII U [...], Sąd Okręgowy w W. zmienił decyzję z dnia 7 grudnia 2015 r. i stwierdził że D. D. podlega u płatnika obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r. i nie podlega obowiązkowo tym ubezpieczeniom od 1 sierpnia 2015 r. do 7 grudnia 2015 r. Ponadto zmienił decyzję z dnia 8 grudnia 2015 r., stwierdzając, że J. O. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 31 maja 2015 r. i nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu od 1 czerwca 2015 r. do 8 grudnia 2015 r. (pkt 1. i 2.); w pozostałym zakresie oddalił odwołania (pkt 3.) oraz orzekł w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego (pkt 4.).

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2021 r., III AUa [...], zmienił powyższy wyrok w części, w ten sposób, że stwierdził, iż D. D. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. [...] S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r. oraz, że J. O. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. [...] S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 maja 2015 r. (pkt I. i II.); w pozostałym zakresie oddalił apelację organu rentowego (pkt III.); w całości oddalił apelację T. [...] S.A. (pkt IV.) oraz orzekł o zwrocie kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Powyższy wyrok organ rentowy zaskarżył w zakresie pkt I. i II., zarzucając w skardze kasacyjnej naruszenie art. 382 w związku z art. 473 § 1 k.p.c.; art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.; art. 30 § 1 pkt 3 i § 3 k.p. w związku z art. 60 k.c.; art. 97 § 1 k.p. w związku z art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p., a także art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291) w związku z art. 23¹ k.p.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, bowiem w ocenie skarżącego rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L. [...] - podmiot który w sposób pozorny "przejął" część zakładu pracy) niezwiązany żadnym węzłem prawnym z T.

[...] S.A. i ubezpieczonymi, nie może być uznane za wystarczającą przesłankę do przyjęcia, że stosunek pracy zawarty z T. [...] S.A. ustał, z uwagi na fakt, iż samo świadectwo pracy określające datę rozwiązania stosunku pracy nie jest jednostronną czynnością pracodawcy, wskazującą na zamiar rozwiązania umowy, tylko oświadczeniem wiedzy pracodawcy, który - sporządzając świadectwo pracy - pozostaje w słusznym bądź mylnym przeświadczeniu, że dany stosunek pracy uległ rozwiązaniu.

Odwołująca się, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także w obu przypadkach o zasądzenie od skarżącego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo wywołują wątpliwości interpretacyjne, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, pozwalających Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd).

Wymagania konstrukcyjne skargi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c., nakładając na skarżącego między innymi obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych

budzących poważne wątpliwości lub 5 wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Sąd Najwyższy w ramach tzw. przedsądu bada tylko powołane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta "oczywistość" i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy

prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Skarżący nie spełnił opisanych oczekiwań co do wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej. Przede wszystkim nie wskazał, jaki przepis został w sposób oczywisty naruszony przez Sąd drugiej instancji, a jak wskazano wyżej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia przepisu prawa - jasnego i jednoznacznego, którego i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości.

Należy zauważyć, że nawiązanie współpracy w ramach działalności gospodarczej z T. [...] S.A. przez jej dotychczasowego pracownika może stanowić podstawę do przyjęcia, że doszło do ustania stosunku pracy w sposób dorozumiany (art. 60 k.c.), a zatem przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty nie świadczą o oczywistym naruszeniu art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez ich niezastosowanie czy art. 30 § 1 pkt 3 i § 3 k.p. w związku z art. 60 k.c. (bo z tym przepisami koreluje podniesiona we wniosku argumentacja). Innymi słowy, istotnie L. [...] (podmiot który - wedle ustaleń - w sposób pozorny "przejął" część zakładu pracy) nie mógł skutecznie rozwiązać umowy o pracę, której stronami byli ubezpieczona i T. [...] S.A., ale mogły tego dokonać same strony - ubezpieczona i T. [...] S.A., zmieniając w drodze dorozumianego porozumienia formę zatrudnienia z umowy o pracę na współpracę w ramach działalności gospodarczej. Inną natomiast kwestią jest to, czy takiemu rozumowaniu nie sprzeciwiają się przepisy art. 22 § 1¹ i 1² k.p., ale to zagadnienie nie zostało podjęte w skardze kasacyjnej - ani w jej podstawach, ani w uzasadnieniu. Innymi słowy, można by rozważać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, gdyby wykazano, że - mimo ujęcia zatrudnienia w ramy jednoosobowej działalności gospodarczej - zatrudnienie to charakteryzowało się określonymi w art. 22 § 1 k.p. cechami wskazującymi na istnienie stosunku pracy.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na mocy art. 108 § 1 i art. 98 § 1 k.p.c. w związku art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za 7 czynności adwokackie (Dz.U. z 2018 r., poz. 1800 ze zm.).

a.s.